

ANTONI BOFILL

► Simon Rattle, al Palau, dilluns passat.

Màgia musical al Palau

CRÒNICA Simon Rattle uneix amb èxit la Filharmònica de Berlín i els cors de la casa

CÉSAR LÓPEZ ROSSELL
BARCELONA

«És un mag». Un exultant Josep Vila Casañas, director de l'Orfeó Català i el Cor de Cambra del Palau, resumia d'aquesta manera l'exercici d'estil portat a terme per Sir Simon Rattle per unir les sonoritats de la Filharmònica de Berlín i les corals de cara a la interpretació del personalíssim *Rèquiem* de Fauré. N'havia tingut prou amb dos assajos, un amb el seu assistent per avaluar les possibilitats de les formacions catalanes i un altre en conjunt, per obtenir un resultat tan magnífic. Pura màgia, efectivament, perquè no és gens fàcil aconseguir que es produeixi un encaix tan perfecte i que la força de les formacions i els solistes s'arribi a percebre com una unitat musicalment indestructible.

Això és el que va passar, dilluns passat a la nit, en la inauguració avançada de la temporada 2013-2014 de Palau 100, aprofitant que aquesta màquina perfecta de la música tenia un forat a l'agenda després dels seus concerts a Madrid. Rattle havia incidit en els conceptes que ell considerava clau per aconseguir els seus objectius. I ho havia fet no solament amb consideracions tècniques, sinó també recorrent a poètiques metàfores. «Pensin en un paisatge desolat quan interpretin el *Libera me*», els havia dit.

Els membres de les corals, que ja havien memoritzat aquesta peça en recents actuacions, van assimilar tan bé els consells per a la seva revisió que quan el músic es va acostar

per felicitar-los pel seu bon treball i estupenda afinació es va produir un entusiasta esclat del públic. I no només això. El director va voler que durant la recreació de la *Sinfonia número 2* de Schumann es quedessin a l'escenari per rebre, com a espectadors privilegiats, la segona lliçó de la nit. La lluminosa soprano Camilla Tilling i el baríton André Schuen van complementar molt bé la revisió d'aquest càlid i intimista *Rèquiem*, molt allunyat de les estridències d'altres.

L'homogeneïtat de l'arsenal so-

La interpretació del 'Rèquiem' de Fauré va enlluernar pel perfecte encaix sonor dels músics

nor de la mítica orquestra es va posar plenament de manifest amb l'obra de Schumann. Va ser un brillant exercici interpretatiu que va traslladar l'equilibri entre forma i fons de la partitura i un concepte unitari del so sense que en cap moment deixessin de brillar totes les seccions. Imillorable la corda, esplèndida la participació de trompetes, flutes i timbals i una entrega exemplar dels músics, sempre atents a la detallista i incisiva batuta de Rattle. Les aclamacions a l'orquestra, recolzades per un intens aplaudiment, no van merèixer no obstant cap propina. I al final el memorable concert es va acabar fent curt. ≡